

— Абе, наистина — рекълъ селянинътъ, — моето пѣтленце се обажда отъ твоята пазва. Я се разкопчей да випимъ!

Бръкналъ и извадилъ пѣтлето.

— Яаа, то било! Ами що ще въ пазвата ти?

— Че знамъ ли азъ! Може... може да ни е видѣло отъ крушата. Припнало следъ насъ и като тичахъ, пазвата ми се разтвори, а то хопъ вътре!

— Гледай ти, тъй трѣбва да е било! — повѣрвалъ му ужъ селянинътъ, па си взелъ пѣтлето и отминалъ.

Глупчо останалъ самъ. Очитѣ му се налѣли. Безъ малко щѣлъ да заплаче отъ умора, отъ срамъ и ядъ, но като размислилъ малко, утешилъ се и си рекълъ:

— Наистина носихъ него, носихъ пѣтлето му чакъ до село, ама пѣкъ накрая му теглихъ такава една лъжа, че свѣтъ му се замая, сиромаха: повѣрва, че пѣтлето само е влѣзло въ пазвата ми. Умна глава нося азъ — и туй то!

